

Woorden uit de Wester in de Veertigdagentijd

Op de 31e van de 40 dagen

Open armen

De scherpe kille harde wind is gaan liggen.

De zon warmt op.

Een vrouw mediteert op de havenkade staande.

Ze spreidt haar armen.

In Brazilië staat een man op een hoge berg.

Hij strekt zijn armen om de wereld te zegenen.

Hij kwam niet om te vernielen maar om te helen.

De president van dit land staat met de rug naar zijn land.

Hij denkt aan geld.

Wie zijn armen strekt en zijn handen opent

kan geen geld, geen betaalpaspas vasthouden.

De vingers ontspannen en kunnen niet meer grijpen.

Handjeklap en achter de hand houden kunnen niet meer.

Wie de handen strekt kan geen wapens meer vasthouden.

Geen pistool en geen stanleymes.

In Amerika doen wapenwinkels betere zaken dan ooit.

We hebben het recht om ons te beschermen.

Die man daar hoog op de berg kwam van de berg af en daalde naar beneden om de weerlozen te beschermen.

Gespreide armen heten welkom, sluiten niet uit en niet op maar zijn ontwapenend.

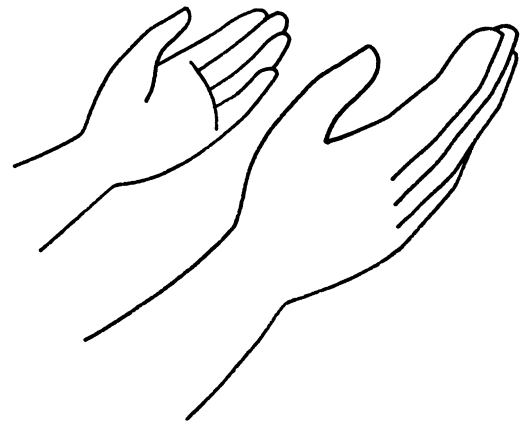
Er is weer een dag, een lentedag.

“Dat doet goed” zei een vrouw die met haar hondje een frisse neus gaat halen.

Mijn gedachten gaan open naar hen die achter de ramen moeten blijven.

“Kraamschudden is raamschudden geworden,” zei een zus die binnenkort oma zal worden.

“Laten we de gordijnen langer openhouden,” las ik in Trouw en in de dagpsalm: “Bescherm wie arm is en berooid.” (Psalm 82)



(Marinus van den Berg)